

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci

žalobce: **M.K.**, narozen ..., státní příslušnost Turecko, v České republice
bytem ...
*zastoupen JUDr. Janem Klailem, advokátem, se sídlem Lukavická
2012/22, 301 00 Plzeň,*

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem
Nad štolou 936/3, 170 00 Praha,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2019, č. j. OAM-2325-7/ZR-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Předmět řízení

1. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2019, č. j. OAM-2325-7/ZR-2019 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž byla zrušena platnost jeho zaměstnanecké karty podle ust. § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s ust. § 46e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu*“), a dále mu byla dle ustanovení § 46e

odst. 2 téhož zákona stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Žaloba

2. V podané žalobě namítl žalobce zejména nesprávný postup žalovaného při hodnocení skutkového stavu věci. Žalovaný dle názoru žalobce posuzoval stav věci poměrně zužujícím způsobem a současně s tím nedostatečně odůvodnil, jakým způsobem se vypořádal s aplikací § 174a zákona o pobytu, ukládajícího povinnost správním orgánům posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí mají správní orgány zohledňovat celou řadu hledisek demonstrativně uvedených právě v ust. § 174a zákona o pobytu. Místo toho se žalovaný omezil na pravděpodobně periodicky citované odůvodnění rozhodnutí tohoto typu, aniž by zohlednil hlediska zmíněná v uvedeném ustanovení zákona. Žalobce rovněž dovozuje nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, a to ze skutečnosti, že za samotný spáchaný trestný čin znásilnění mu byl uložen pouze podmíněný trest odnětí svobody s odložením na delší zkušební dobu v trvání tří let, a nikoliv trest vyhoštění, který by byl pro žalobce nepřiměřeně přísný. Žalovaný by dle názoru žalobce měl vzít dále v potaz úmysl žalobce pracovat a žít na území proto, aby mohl přivést svou manželku a děti do ČR. Z tohoto důvodu je dle žalobce rozhodnutí nepřiměřené, pokud by byl sankcionován dalším velmi citelným zásahem do jeho osobních poměrů.
3. Ve vztahu k namítané nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí žalobce uvedl svůj stav a svou aktuální situaci na území ČR. Žalobce zejména sdělil, že pracuje na území ČR od června 2018, kdy dostal pracovní vízum platné do konce roku 2019. V ČR žije sám, rodina čítající manželku, tři děti a matku žalobce, zůstala v Turecku. Rodinu v Turecku zajišťuje žalobce vydělanými penězi v ČR, neboť ta je v Turecku bez příjmů. Rovněž si žalobce přeje manželku a děti přestěhovat do ČR, aby zde mohli společně žít. Kromě trestného činu, za nějž byl odsouzen Okresním soudem v Chebu, žalobce nikdy trestán nebyl. Současně poukázal na fakt, že značnou část trestního řízení strávil ve vazbě, což již pocítil jako významnou sankci za své chování.
4. V závěru své žalobní argumentace žalobce znovu uvedl, že pokud soud rozhodující v trestní věci shledal sankci vyhoštění jako nepřiměřený trest a nepřistoupil k jeho uložení, pak zrušení platnosti zaměstnanecké karty a stanovení povinnosti vycestovat z území ČR v rámci správního řízení je ve své podstatě uložení tohoto trestu a je tím pádem v rozporu s úvahami soudu o tom, co je přiměřenou reakcí ze strany státu za jednání žalobce.
5. Vzhledem k tomu, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nezabýval hledisky podstatnými pro posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do života žalobce, shledal žalobce tento postup jako nesprávný. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

Vyjádření žalovaného

6. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný nejdříve sdělil, že žalobce měl námitku spočívající v nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí uplatnit již v rámci správního řízení, kde však nevyužil práva vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Poté již žalovaný vyjádřil svůj nesouhlas s názorem žalobce ohledně hodnocení skutkového stavu zužujícím způsobem a s tím související nevypořádání se s povinností hodnotit přiměřenost dopadu rozhodnutí. K samotné námitce žalovaný sdělil, že nemá v daném případě zákonem uloženou povinnost zabývat se přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu. Oporu svého tvrzení shledává žalovaný v § 174a odst. 3 téhož zákona a dále z judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“). Avšak za situace, kdy by žalobce namítl nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, musel by se jí žalovaný zabývat dle § 68 odst. 3 správního řádu, jelikož však žalobce takovou námitku v řízení před správním orgánem nevznášel, ani neuvedl žádnou skutečnost, na jejímž základě by mohlo dojít k porušení čl. 8. Evropské úmluvy na ochranu lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“), neměl žalovaný povinnost se touto otázkou zabývat, nebo ji jakkoliv uvádět v napadeném rozhodnutí. Nad rámec žalovaný uvedl, že ze spisového materiálu ani z dalších informací, které měl k dispozici, nevyplývalo nic, co by nasvědčovalo tomu, že by zrušením platnosti zaměstnanecké karty mohlo dojít v případě žalobce k porušení čl. 8 Úmluvy.
7. K námitce žalobce, že mu v trestním řízení nebyl uložen trest vyhoštěním, protože by to vůči němu bylo nepřiměřeně přísné, a z toho důvodu je napadené rozhodnutí v rozporu s úvahami trestního soudu, žalovaný uvedl, že není vázán úvahami trestního soudu, proč nepřistoupil k uložení trestu vyhoštěním, stejně tak, jako není příslušný takové úvahy jakkoliv komentovat. Správní orgán je pouze vázán rozhodnutím soudu, zda se trestný čin stal, a kdo ho spáchal (§ 57 odst. 1 písm. c) zákon č. 500/2004 Sb., správní řád). Nic tak nebránilo tomu, aby žalovaný zrušil platnost zaměstnanecké karty.
8. Ohledně žalobcem tvrzených důvodů, pro něž je rozhodnutí nepřiměřené, se žalovaný vyjádřil toliko ve smyslu, že žalobce přicestoval do ČR dne 9. 6. 2018 a již dne 19. 8. 2018 (pouhé dva měsíce po příjezdu) spáchal trestný čin, který se neslučuje s jím uváděnými rodinnými hodnotami, které zde chce ochraňovat a rozvíjet. Současně tento trestný čin popírá veškerou úctu k právům a svobodám druhých. Žalobce tak musí nést následky svého nezákonného jednání, kterým dal najevo nedostatek respektu a vůle řídit se právním řádem ČR.
9. K žalobcově zmínce o hlediscích, která by měla být posuzována v rámci hodnocení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, uvedl žalovaný, že vyjádření žalobce je v této části zcela neurčité a naprosto formální, žalobce nijak nekonkretizoval, jaká hlediska měl na mysli, ani podle jaké judikatury NSS by se měl žalovaný v odůvodnění rozhodnutí zabývat přiměřeností. Žalovaný se proto nemá k čemu vyjadřovat, neboť z obsahu žaloby není patrné, co je žalovanému v tomto smyslu vytýkáno. Žalovaný tak z výše všech uvedených důvodů považuje napadené rozhodnutí v souladu se zákonem a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci krajským soudem

10. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání, neboť žalovaný s takovým postupem souhlasil, žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil a pro takový případ je jeho souhlas presumován; soud neshledal důvody pro jeho nařízení (§ 51 s.ř.s.).
11. Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
12. Žaloba **nebyla** shledána důvodnou.
13. Při rozhodování věci vycházel soud ze správního spisu, z něž vyplývá, že žalobce pobývá na území České republiky na základě zaměstnanecké karty vydané mu dne 13. 6. 2018 s platností do 31. 12. 2019. Dále soud ze správního spisu zjistil, že dne 19. 7. 2019 byl žalovanému doručen pravomocný rozsudek Okresního soudu v Chebu ze dne 9. 5. 2019, č. j. 4 T 135/2018-370, který nabyl právní moci dne 14. 6. 2019, byl žalobce uznán vinným ze spáchání zločinu znásilnění dle § 185 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku, za což byl potrestán k trestu odnětí svobody v délce dvou a půl let s podmíněným odkladem výkonu na zkušební dobu v trvání tří let. Na základě této informace žalovaný zaslal žalobci oznámení o zahájení správního řízení ze dne 19. 8. 2019, č. j. OAM-2325-1/ZR-2019, kterým zahájil řízení dle § 46 odst. 1 správního řádu ve věci zrušení platnosti zaměstnanecké karty dle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu, neboť byl žalobce pravomocně odsouzen pro spáchání trestného činu. Žalobce byl poté vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, s nimiž se dne 25. 9. 2019 seznámil, avšak nijak se k nim nevyjádřil. Dne 4. 10. 2019 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, kterým byla žalobci platnost zaměstnanecké karty dle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46e odst. 1 zákona o pobytu zrušena a současně mu byla dle § 46e odst. 2 zákona o pobytu stanovena lhůta 30 dnů k vycestování z ČR.
14. Podle § 3 správního řádu *„postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (...)“*.
15. Dle § 50 odst. 2 správního řádu: *„Podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže obzít účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost.“*
16. Podle § 52 správního řádu: *„Účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.“*
17. Dle § 37 odst. 1 písm. a) cizineckého zákona: *„Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.“*
18. Podle § 46e odst. 1 cizineckého zákona: *„Ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.“*

19. Podle § 174a odst. 1 cizineckého zákona: „*Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*“ Dle třetího odstavce téhož ustanovení: „*Přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*“
20. Námitky, které žalobce pojal do své žaloby, lze rozdělit do tří – do jisté míry vzájemně provázaných a překrývajících se – okruhů. Jednak žalobce vytkl žalovanému, že ten nedostatečně zjistil skutkový stav, když nepřihlédl k jeho záměru žít a pracovat na území České republiky, aby za sebou mohl přivést svou manželku a děti, kteří dosud dlí v Turecku, jednak neprovedl zhodnocení přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do jeho osobního života. Nadto zrušením platnosti zaměstnanecké karty a stanovením lhůty k vycestování žalovaný v podstatě uložil žalobci trest vyhoštění, který mu s odkazem na jeho nepřiměřenost nebyl uložen ani trestním soudem.
21. Především je nutno konstatovat, že ze shora citované právní úpravy jednoznačně vyplývá, že důvodem pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty je samotná skutečnost pravomocného odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu. Tato skutečnost reflektuje zájem státu na tom, aby na jeho území nepobývali cizinci, kteří se dopouštějí úmyslné trestné činnosti, čímž projevují nedostatek respektu k právnímu řádu České republiky a poškozují práva a zájmy občanů České republiky. Hypotézou právní normy shora citovaného § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46e odst. 1 cizineckého zákona spočívající v otázce pravomocného odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu cizincem, je pak v zásadě vymezen okruh skutečností, které musí správní orgán zkoumat. Tím pochopitelně není dotčeno právo účastníka takového řízení vznášet v jeho průběhu námitky, předkládat svá tvrzení a ta popřípadě rovněž prokazovat.
22. V dané věci soud ze správního spisu ověřil, že žalobce byl o těchto svých právech poučen v rámci oznámení o zahájení správního řízení. Žalobce se rovněž v rámci seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí seznámil se všemi podklady, ze kterých žalovaný vycházel a uvedl, že se k nim nechce vyjádřit. Žalovaný pak ve svém rozhodnutí vyšel právě z označených podkladů, se kterými se žalobce seznámil, včetně rozsudku Okresního soudu v Chebu ze dne 9. 5. 2019, č. j. 4 T 135/2018-370.
23. Lze tedy konstatovat, že žalovaný dostal své povinnosti plynoucí z § 3 správního řádu, tedy zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pokud měl žalobce za to, že by se měl žalovaný zabývat i dalšími otázkami, jmenovitě jeho plány na území České republiky, měl možnost tato tvrzení žalovanému předložit a popřípadě je i prokázat. To však žalobce neučinil. Ze správního spisu dále nevyplývá, že by snad žalovaný měl mít důvod ze své úřední povinnosti objasňovat i nějaké další skutkové otázky, a proto je nutno uzavřít, že splnil i své povinnosti plynoucí z § 50 odst. 2 správního řádu. Hypotéza právní normy obsažené v § 37

odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46e odst. 1 cizineckého zákona byla ve věci jednoznačně naplněna, neboť skutečnost, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, byla v řízení prokázána samotným pravomocným odsuzujícím rozsudkem. V tomto ohledu je možno připomenout, že už v rozsudku ze dne 31. 3. 2011, č. j. 17 A 77/2010-30 (všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Krajského soudu v Plzni jsou dostupná na www.nssoud.cz), zdejší soud vyjádřil, že zákonný požadavek zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, zakotvený v § 3 správního řádu, nelze interpretovat tak, že správní orgán je povinen zjišťovat celou skutkovou verzi reality, ač pro posouzení skutku je nevýznamná. Žalobce přitom ve správním řízení nijak neosvětlil, proč by skutečnosti, o kterých hovoří ve své žalobě, tj. jeho záměry týkající se dalšího vedení života na území České republiky, měly být v dané souvislosti relevantní (ostatně to nečinil ani v rámci správního řízení) a ani soudu není tato věc zřejmá. Žalobce tedy nevyužil svého práva tvrdit další z jeho pohledu zásadní skutečnosti, resp. k jejich prokázání navrhnout důkazy dle § 52 správního řádu.

24. Nad to je třeba poukázat na to, že hodnoceno optikou trestného činu, za který byl žalobce odsouzen, tj. zločinu znásilnění, jsou žalobcova tvrzení ohledně zájmu na vedení rodinného života na území České republiky dubiózní. V této souvislosti žalovaný správně poukázal na to, že žalobce se tohoto zločinu dopustil dne 19. 8. 2018, tedy jen necelé tři měsíce ode dne, kdy do České republiky přicestoval. Sám tedy svým jednáním zpochybnil tvrzený zájem o vedení spokojeného rodinného života na území ČR, neboť zločin znásilnění jistě není možno považovat za jeho demonstraci.
25. Důvodná není ani námitka žalobce, že žalovaný neposoudil přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí, jak je stanoveno v § 174a cizineckého zákona.
26. Především je třeba, jak ostatně poukázal žalovaný, konstatovat, že ze shora citovaného § 174a odst. 3 cizineckého zákona vyplývá, že není povinností správních orgánů, aby každé rozhodnutí bylo posouzeno i optikou své přiměřenosti. Nevyžaduje-li zákon, aby konkrétní rozhodnutí bylo posouzeno z hlediska své přiměřenosti, jedná se o vyjádření názoru zákonodárce ohledně typově nízké závažnosti dopadů takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Ve shodě s dlouhodobě ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30) je však nutno konstatovat, že to ještě samo o sobě neznamená, že by byly správní orgány absolutně zproštěny povinnosti přiměřenost dopadů takového rozhodnutí v konkrétním případě zkoumat, neboť je nutno, aby byly respektovány mezinárodní závazky České republiky, v těchto případech jmenovitě čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zakotvující právo na soukromý a rodinný život. Ustanovení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je přímo aplikovatelné a má přednost před zákonem. V případě, kdy zákonodárce vyhodnotil možné dopady do soukromého a rodinného života určitého typu rozhodnutí jako nízké, je však třeba, aby se správní orgány relevantním způsobem dozvěděly, že je na místě se jimi i přesto zabývat. V rozsudku ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017-35, uvedl Nejvyšší správní soud, že je věcí účastníka správního řízení, aby v takové situaci porušení článku 8 Úmluvy o

ochraně lidských práv a základních svobod, respektive nepřiměřenost dopadů takového rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života namítl. Tím je pak založena povinnost správních orgánů se touto otázkou zabývat i přesto, že to zákon obecně nevyžaduje.

27. Jak už bylo shora konstatováno, žalobce v průběhu správního řízení nijak žalovanému neintimoval svá tvrzení o možných dopadech rozhodnutí o zrušení platnosti jeho zaměstnanecké karty do jeho soukromého a rodinného života. Protože ani zákon nevyžaduje, aby v daném případě byla přiměřenost těchto dopadů posouzena, lze uzavřít, že žalovaný nepochybil, pokud se touto otázkou ze své úřední povinnosti nezabýval, což ostatně v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně vysvětlil. Odkazuje-li žalobce v žalobě na „*určitá hlediska, jež musí být prozkoumána z hlediska přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života vyplývající judikatury NSS*“, je nutno konstatovat, že jde o tvrzení zcela nekonkrétní; bylo na žalobci, aby jednoznačným způsobem specifikoval, jaká konkrétní hlediska měl žalovaný vzít v potaz a z jakého důvodu. Nadto lze žalovanému dát za pravdu, že i s ohledem na relativně krátkou dobu pobytu žalobce na území České republiky není možno předpokládat, že by napadené rozhodnutí mělo tak zásadní dopady do žalobcova soukromého či rodinného života, že by bránily vydání takového rozhodnutí; to platí tím spíše, že žalobcova rodina, jak sám uvedl, se dosud nachází v Turecku (k tomu v analogické situaci srovnej závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2017, č. j. 6 Azs 315/2017-37).
28. Konečně žalobce namítl, že jelikož mu nebylo vyhoštění uloženo ani trestním soudem s tím, že by se jednalo o nepřiměřený trest, je zrušení platnosti jeho zaměstnanecké karty a stanovení lhůty k vycestování v rozporu s úvahami trestního soudu a je v podstatě uložením trestu vyhoštění. Ani tato námitka však není důvodná.
29. Žalovanému je třeba dát za pravdu v jeho názoru, že je z hlediska § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu trestním rozsudkem vázán toliko v řešení otázky, zda byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá. Rozhodnutím o trestu a tím méně úvahami, jimiž je toto rozhodnutí odůvodněno, správní orgán nijak vázán není. Podstatnější však je, že v projednávaném případě se vůbec nejedná o konkurenci trestních sankcí. Rozhodnutí o zrušení platnosti zaměstnanecké karty je rozhodnutím správně-právním (administrativním), které vůbec nemá trestní povahu. Takové rozhodnutí slouží jiným cílům, než jakým slouží trest ukládaný v trestním řízení. Zatímco účel trestu ukládaného v trestním řízení tkví v nejobecnějším smyslu v ochraně společnosti před kriminalitou (k tomu srovnej např. nález Ústavního soudu ze dne 23. 4. 1998, sp. zn. IV. ÚS 463/97 dostupný na nalus.usoud.cz), pak rozhodnutí o zrušení zaměstnanecké karty jakožto jakéhokoli jiného pobytového oprávnění cizince na území České republiky realizuje svrchované právo České republiky rozhodovat o tom, kteří cizinci a za jakých podmínek budou oprávněni na jejím území pobývat. Nejde tedy o rozhodování o trestní sankci (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017, č. j. 9 Azs 176/2017-26).
30. Žalobci tedy nelze dát za pravdu v názoru, že zrušením zaměstnanecké karty a stanovením lhůty k vycestování mu byl faktickou cestou uložen trest vyhoštění, neboť jde o dva zcela odlišné právní instituty vycházející ze zcela jiných právních

pramenů, řídící se jinými právními pravidly a sledujícími odlišné právní a společenské zájmy.

31. Již vůbec pak nelze v tomto směru argumentovat (ostatně nijak nekonkretizovanou) dobou, kterou žalobce snad v průběhu trestního řízení strávil ve vazbě. Vazba je institutem trestního práva procesního, který slouží k zajištění řádného průběhu trestního řízení. V žádném případě tedy nejde o sankci za jednání, které je předmětem takového trestního řízení; není pak možno brát v potaz, že žalobce byl v důsledku svého vazebního stíhání již konfrontován s citelnou sankcí za své jednání a vyvozovat z tohoto tvrzení jakékoli závěry ve vztahu k řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty. Ani tato žalobní námitka tedy není důvodná.
32. Shora uvedené lze tedy shrnout tak, že žaloba byla soudem shledána ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. nedůvodnou. Jako takovou ji proto soud výrokem I. tohoto rozsudku zamítl.

Náklady řízení

33. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 7. ledna 2020

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu